

Arrest

nr. 240 292 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 17 februari 1986 en uit de Gazastrook afkomstig te zijn.

De verzoekende partij verklaart het Rijk binnengekomen te zijn op 23 september 2018.

De verzoekende partij dient op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 28 oktober en 4 december 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 februari 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op 17 februari 1986 te Khan Younis in de Gazastrook. U bent sinds 15 oktober 2010 gehuwd met [A.S.A.] en hebt drie kinderen met haar. U bent geregistreerd bij UNRWA en maakte gebruik van hun vaccinatieprogramma voor uw kinderen. Uw ouders verblijven in uw ouderlijk huis te Khan Younis in de Gazastrook. U woonde daar tot aan uw vertrek op 6 juni 2018. U was van 2005 tot de machtsovername van Hamas in 2007, tewerkgesteld als ambtenaar bij de militaire politie bij de grensovergang van Rafah. Door de machtsovername van Hamas in de Gazastrook verloor u uw job. U ontving echter wel nog een pensioen tot juni 2019. Dit pensioen bedroeg de helft van uw originele loon, wat overeenkomt met 1.000 Sjekel. Uw broers en zussen verblijven nog steeds in de Gazastrook, net zoals uw vrouw en drie kinderen. U bent net zoals de rest van uw familie, uitgezonderd uw oom en uw neef, een lid van Fatah.

In augustus 2008 werd u een eerste keer opgeroepen voor een ondervraging door Hamas. Omdat u werkte als ambtenaar voor de Palestijnse Autoriteiten en lid bent van Fatah, werd u beschuldigd van samenwerking met de autoriteiten in Ramallah. In maart 2009 en juni 2010 werd u in hetzelfde kader opgeroepen en ondervraagd. Op 1 januari 2012 bent u tijdens een manifestatie om de verjaardag van de Fatah partij te vieren, gewond geraakt aan uw been ten gevolge van een verdwaalde kogel die door Hamas op de manifestatie werd afgeschoten. In november 2017 kwam u opnieuw in aanraking met een politieagent van Hamas. U weigerde zijn verzoek om mee gaan naar hun kantoor omdat u twijfelde aan zijn affiliatie met Hamas en omdat u onderweg was om medicatie te kopen voor uw zoon. U vroeg hem naar een oproepingsbrief maar het kwam tot een schermutseling waarbij u de agent hebt aangevallen met een schroevendraaier. Nadat de agent op de grond viel, vluchtte u weg en dook u onder bij een vriend. Ten gevolge van deze gebeurtenis voerde de politie een huiszoeking uit bij uw thuis. 2 à 3 dagen nadien, en na ontvangst van een oproepingsbrief bent u zich samen met het hoofd van uw wijk op 13 november 2017 gaan aanbieden op het politiekantoor alwaar u 15 dagen werd vastgehouden. Op 28 november 2017 werd u vrijgelaten. Tijdens de periode van uw vasthouding werd u gefolterd. In de daaropvolgende maanden werd u nog lastiggevallen door Hamas aan de hand van verkeersboetes, een elektriciteitsboete en een waterboete. U probeerde vanaf uw vrijlating het land te verlaten maar werd daarin belemmerd omdat Hamas uw naam telkens weer van de lijst bij de grensovergang schrapt. Op 6 juni 2018 slaagde u er uiteindelijk wel in om de grens in Rafah over te steken omdat de Palestijnse Autoriteiten op dat moment de controle over de grensovergang opnieuw in handen hadden. Op 17 maart 2019 werd u wederom opgeroepen voor een ondervraging in het kader van een onderzoek naar een betoging tegen Hamas.

Vanuit Egypte nam u het vliegtuig naar Mauritanië, alwaar u een visum verkreeg. Vanuit Mauritanië reisde u met behulp van een smokkelaar via de woestijn van Mali naar Algerije en uiteindelijk Marokko, alwaar u er in slaagde via Melilla op Spaans grondgebied te geraken. Tijdens uw verblijf, dat 45 dagen duurde, diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Spaanse Autoriteiten. Vervolgens werd u naar het Europese vasteland gebracht, alwaar u via Frankrijk naar België reisde. U arriveerde op 23 september 2018 in België alwaar u op 24 september 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort met een visum voor Mauritanië, kopie van een medisch attest uit België met bijhorende röntgenfoto's, twee originele psychologische attesten, een originele oproepingsbrief, een kopie van een oproepingsbrief, een kopie van een medisch attest uit Gaza, kopieën van de geboorteakten van uw kinderen een brief ter staving van uw lidmaatschap bij Fatah, een kopie van uw UNRWA kaart, een kopie van uw militaire ziekteverzekeringskaart, een tewerkstellingsattest en een inburgeringsattest uit België, drie foto's en een videofragment van u in een woestijn te Mali, twee foto's van een medewerker van Hamas en een foto van de verwondingen die opliep tijdens uw arrestatie van 2017. Na uw laatste persoonlijk onderhoud stuurde uw advocate een derde psychologisch attest na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerm minst afgeleid worden dat u door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. U legt attesten neer die bevestigen dat u door een psychologe opgevolgd wordt in het kader van een traumatische gebeurtenis die u zou hebben meegemaakt in uw land van herkomst. Voorts legt u een attest neer dat uw fysieke littekens beschrijft en dat de vraag of de aanwezigheid van de symptomen zich vertalen in psychisch lijden positief beantwoordt. Geen van deze attesten bevat een diagnose of enige andere aanwijzing dat u niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze uw asielmotieven te kunnen uiteenzetten. Te meer daar u of uw advocaat noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek over bepaalde noden zou beschikken.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud stuurde uw advocate een brief waarin ze stelde dat de aanwezigheid van twee advocaten tijdens uw onderhoud en de daaropvolgende discussie u zeer verwarde. Doordat het persoonlijk onderhoud niet in optimale omstandigheden kon plaats vinden heeft u twijfels over de antwoorden die u kon geven doorheen het onderhoud. Bij haar brief voegde uw advocaat een psychologisch attest. Dit psychologisch attest stelt dat u zeer gestresseerd bent omwille van de beleefde gebeurtenissen in Gaza en de ondergane fysieke gevolgen. Uw psychologe stelt verder dat u een kwetsbare mentale staat vertoont met slaapmoeilijkheden, nachtmerries, wakker schrikken en opdringerige gedachten. Omwille van de verwarrende omstandigheden tijdens uw persoonlijk onderhoud kon u uw psychische moeilijkheden niet onder controle houden en passend antwoorden op de vragen. Personen met post-traumatische stress kunnen in stresssituaties verwarring of geheugenmoeilijkheden ervaren besluit uw psychologe. Het CGVS erkent dat de discussie die plaats vond over de advocaat die u tijdens uw tweede onderhoud zou bijstaan voor een korte onderbreking van het onderhoud en mogelijks voor een ongemakkelijke situatie zorgde (CGVS 2 p.6). Na de discussie werd een pauze genomen en werd uw persoonlijk onderhoud hervat (CGVS 2 p.6-7). Hoewel u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd aan te geven wanneer u het moeilijk heeft gaf u op geen enkel moment aan dat u zich verward voelde (CGVS 2 p.3). Evenmin gaf uw advocaat aan het einde van het onderhoud aan dat u negatieve gevolgen zou ondervonden hebben aan de eerdere discussie. Integendeel uw advocaat verklaarde toen expliciet dat alles goed verlopen was (CGVS 2 p.12). Uit het verloop van het interview kan evenmin begrepen worden dat u uw psychologische staat en in het bijzonder de discussie over uw advocaat uw vermogen om adequate verklaringen zou hebben aangetast. Wat betreft het psychologisch attest moet er vooreerst op gewezen worden dat de vermelde klachten, de opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud en de gebeurtenissen die u zou meegemaakt hebben in uw land van oorsprong geheel terug te leiden zijn tot uw verklaringen en dat een psycholoog wat dit betreft niet aan waarheidsvinding doet. Hoewel uit het attest niet duidelijk blijkt of uw psycholoog u wilt diagnosticeren met PTSD kan er ten overvloede aan toegevoegd worden dat een dergelijke medische diagnose enkel door een arts gesteld kan worden en dat een psycholoog met andere woorden deze bevoegdheid mist.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Ter staving van uw verblijfsrecht in de Gazastrook legde u uw origineel paspoort voor alsook uw UNRWA kaart. U verklaarde tevens dat uw kinderen vaccinaties ontvingen van UNRWA (CGVS 1 p. 5 & 6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder

van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

3 a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vreezen door Hamas gevangen genomen te worden omwille van uw verleden als ambtenaar bij de Palestijnse Autoriteiten en uw lidmaatschap bij de Fatah partij (CGVS 1 p. 14; CGVS 2 p. 8), hetgeen u ook belette om nog te kunnen werken in de Gazastrook. Uw vrees om door Hamas gevangen genomen te worden kan echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Uw verklaring rond uw vasthouding van 2017 wordt ondermijnd door een aantal ongerijmdheden. Uw bewering dat u de orders van de agent zou geweigerd hebben en hem om een oproepingsbrief gevraagd zou hebben omdat u twijfelde aan zijn ware toedracht (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 9) is opmerkelijk daar u eerder verklaarde dat de oproepingsbrief slechts een laatste stap is die Hamas neemt om je tot bij hen te krijgen (CGVS 1 p. 14, CGVS 2 p. 10). Dat u in dit specifieke geval uw verzet tegen het bevel van de inspecteur van Hamas tracht te verschonen door het te verklaren dat uw prioriteit bij uw zieke zoon lag miste alle ernst. U vertelt immers dat u onderweg was naar de apotheek om hoestsiroop te kopen (CGVS 2 p. 9-10). De aankoop van hoestsiroop wijst allerm minst op een medische noodzaak die kan verantwoorden waarom u het fysiek tegen een agent van Hamas opneemt terwijl u beseft dat de mensen die Hamas tegenwerken verdwijnen (CGVS 1 p. 6). Dat u zich dan ook nog met geweld zou verzetten, gelet op wat u in de jaren voordien meemaakte met Hamas, hun meedogenloze reputatie en hun netwerk, komt niet geloofwaardig over en doet twijfels rijzen over de ware toedracht van uw vlucht uit de Gazastrook.

Verder moet er op gewezen worden dat u doelbewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden. Zo legt u ter staving van uw arrestatie in november 2017 en de folteringen die u tijdens deze opsluiting moest ondergaan, een foto neer van uw verwondingen (CGVS 2 p. 3). Tijdens uw tweede onderhoud, verklaart u meermaals dat de verwondingen aan uw oog en neus het gevolg zijn van dagenlange opsluiting en foltering, en wilde Hamas met de verwondingen een voorbeeld stellen voor uw omgeving (CGVS 2 p. 3, 4 & 10). Het is echter opmerkelijk dat u tijdens uw eerste onderhoud slechts gewag maakt van blauwe plekken onder uw voeten (CGVS 1 p. 15) ten gevolge van bovengenoemde opsluiting. U verklaart tijdens dat onderhoud overigens dat u in dit kader geen bewijzen kan voorleggen omdat Hamas u pas liet beschikken van zodra uw verwondingen genezen waren (CGVS 1 p. 15). Toch slaagt u erin om op 14 november 2019 een foto voor te leggen ter staving van wat u meemaakte. Uit

screenshots van het Facebookprofiel van uw neef [W.] blijkt echter dat de foto reeds op Facebook circuleerde op 20 juni 2015, tweeënhalf jaar voor arrestatie die u ermee wilt aantonen (CGVS 2 p. 11 – 12). Dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van die foto op het profiel van uw vriend is weinig overtuigend daar u er zelf een reactie bijplaatste in die periode (CGVS 2 p. 11 – 12). Dat u uw verklaringen tracht te verschonen omdat u data niet goed kan onthouden is evenmin overtuigend (CGVS 2 p. 12), gelet op het belang dat u aan deze foto hechtte. Dat u met valse verklaringen en documenten uw relaas trachtte te staven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van alle andere door u ingediende documenten ter staving van uw vermeende vrees en brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het gedrang. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht.

De beweerde problemen die u zou ondervonden hebben na uw vasthouding van 2017 kunnen ook niet overtuigen. Zo zou Hamas u doelbewust verkeersboetes, een elektriciteitsboete en een waterboete gegeven hebben (CGVS 1 p. 14). U kan deze verklaring echter niet staven aan de hand van documenten omdat uw naam niet op de boetes stond daar u nog niet de eigenaar van uw voertuig was gezien u die nog moest afbetalen (CGVS 1 p. 14 – 15). Deze verklaring is echter niet aannemelijk; temeer omdat u expliciet gevraagd werd deze boetes op te sturen naar het CGVS (CGVS 1 p. 14) maar u naliet dit te doen. Bovendien is het opmerkelijk dat u in uw tweede onderhoud geen gewag maakt van deze gebeurtenissen, hoewel u toch wel expliciet gevraagd werd of u na uw vasthouding nog last hebt gehad van Hamas (CGVS 2 p. 11). Ten slotte is het opmerkelijk dat u met de neerlegging van uw oproepingsbrief van 2019 wilt aantonen dat u nog steeds gevisieerd wordt door Hamas (CGVS 2 p. 11) en u nog steeds moet verschijnen voor een jaarlijkse ondervraging op basis van vooraf klaargemaakte lijsten met Fatah leden (CGVS 2 p. 11), maar verder te kennen geeft dat zij op de hoogte waren van uw vertrek uit de Gazastrook (CGVS 1 p. 16; CGVS 2 p. 11). Dat Hamas haar administratie m.b.t. reeds klaargemaakte lijsten van mensen die ze oproepen (CGVS 2 p. 11) niet op orde zou hebben is niet aannemelijk, gezien men u in het verleden telkens wist te schrappen van de vertrekljst (CGVS 1 p. 15) en zij dus goed op de hoogte waren van uw activiteiten.

Het valt overigens op dat u reeds in 2013 zonder problemen de grens met Egypte, die op dat moment onder de controle van Hamas stond, kon oversteken met behulp van een medisch attest en het betalen van 'Tansiq' (CGVS 2 p. 5, 7) maar dit in 2017 niet opnieuw zou kunnen. De verklaring dat Hamas in 2013 wist dat u na uw behandeling zou terugkomen omdat er geen mogelijkheid was voor Palestijnen om Egypte te verlaten is gezien onderstaande informatie weinig aannemelijk (CGVS 2 p. 5, 7). Evenzo kan men van u verwachten dat na alles wat u meemaakte met Hamas in de jaren voordien, u van de gelegenheid zou gebruik maken uzelf in veiligheid te brengen. Uw verklaring dat u op het moment dat u zich in Egypte bevond niet op de hoogte was van de verschillende reisroutes en u dus geen andere keuze had dan terug te keren naar Gaza (CGVS 2 p. 5, 7, 8) is niet geloofwaardig daar uit informatie blijkt dat het aantal Palestijnen dat vanuit Egypte richting Europa trokken sinds 2012 exponentieel gestegen is. Voorts behoorde de zeeroute op het moment van uw aanwezigheid in Egypte, bij de belangrijkste routes richting Italië. Deze vaststellingen n brengen de algehele geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Voorts worden uw verklaringen in het kader van uw arrestaties in augustus 2008, maart 2009, juni 2010 en april 2012 ondermijnd door een aantal ongerijmdheden. U verklaart telkens gevorderd te zijn geweest voor een jaarlijkse ondervraging op basis van uw lidmaatschap bij Fatah en voormalige tewerkstelling bij de Palestijnse Autoriteiten (CGVS 1 p. 14 & 17-18; CGVS 2 p. 8 – 9). U legt daartoe documenten neer die zowel uw lidmaatschap als uw tewerkstelling staven. U verklaart dat deze ondervragingen als doel hadden informatie te verzamelen over de autoriteiten in Ramallah (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 8-9). Overigens verklaart u dat alle Fatah leden hetzelfde lot beschoren waren, in het bijzonder de mensen die werkten voor de autoriteiten (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 8-9) omdat Hamas hen allemaal zag als verraders en hen verdacht van samen te werken met de Palestijnse Autoriteiten en Israël (CGVS 1 p. 16). Voorgaande verklaring komt echter weinig geloofwaardig over gelet op de meer dan 5.000 Fatah leden (CGVS 2 p. 4) die woonachtig zijn in uw thuisstad, Khan Younis. In dit kader is het overigens opmerkelijk dat u enerzijds zegt dat uw familieleden voornamelijk bij Fatah zijn en anderzijds verklaart dat er nooit een ander familielid werd gearresteerd (CGVS 1 p. 7-8). Wat later verklaart u echter dat er toch familieleden werden gearresteerd (CGVS 1 p. 14). Gevraagd of u dit kan bewijzen aan de hand van arrestatiebevelen of dagvaardingen, beweert u dit om veiligheidsredenen niet te kunnen voorleggen. Het zou volgens u immers gevaarlijk zijn om dit op te sturen (CGVS 1 p. 14). Zelf kan u echter twee oproepingsbrieven neerleggen i.v.m. uw oproeping in 2017, dewelke u zelf uit Gaza meenam (CGVS 1

p. 14), en één van 2019 die u via digitale foto werd toegestuurd (CGVS 1 p. 14). Het is allerm minst aannemelijk dat wanneer u gevraagd wordt uw these dat ook uw familieleden omwille van hun lidmaatschap lastiggeval len werden door Hamas, u onmiddellijk aan komt zetten met een excuus dat door uw eigen gedrag volledig ontkracht wordt. Daarnaast kan er verwacht worden dat indien u effectief beschuldigd werd van spionage of samenwerking met Israël, dat Hamas u, gezien haar reputatie, haar omvang, haar netwerk en haar werkwijze, niet zomaar liet beschikken bij de ondervragingen. U bevestigt deze stelling overigens zelf in uw eerdere verklaringen rond de acties van Hamas ten aanzien van verraders of deserteurs (CGVS 1 p. 6). Gelet op de tegenstrijdigheden en het gebrek aan plausibiliteit in bovengenoemde verklaringen zijn bovenstaande verklaringen voor het CGVS niet aannemelijk.

U legt medische attesten en röntgenfoto's neer ter staving van een kogel die u heeft getroffen in uw been tijdens een manifestatie voor de verjaardag van Fatah (CGVS 1 p. 13; CGVS 2 p. 5-6). U verklaart dat uw aanwezigheid op de manifestatie verplicht was omdat u een lid was van de partij (CGVS 2 p. 6). Het is echter opmerkelijk dat u in dit kader verklaart dat er slechts 200 mensen aanwezig waren in 2012 terwijl er in 2015 700.000 Fatah leden zouden deelgenomen hebben (CGVS 2 p. 7). Indien de aanwezigheid op de marsen voor Fatah leden een zodanige verplichting was dat u er hoewel u wist dat Hamas iets ging doen niet aan kon ontsnappen valt het niet te begrijpen waarom er in 2012 amper 200 van de 700.000 leden aanwezig waren (CGVS 2 p. 7). Voorts is het feit dat u, gelet op de ondervragingen die u in de jaren voordien reeds moest ondergaan met Hamas, koos actief te blijven deelnemen aan een manifestatie waarvan u wist dat Hamas ze op gewelddadige manier probeerde tegen te houden (CGVS 2 p. 6). In dit kader is het overigens opmerkelijk dat u ondanks het gewelddadig optreden van Hamas, toch nog aanwezig bleef (CGVS 2 p. 6). Verder verklaart u in 2013 naar Egypte te zijn gereisd (CGVS 2 p. 4-5) voor een medische behandeling n.a.v. de kogel die tot op vandaag in uw been zit, hetgeen u aantoont met bovenstaande medische documenten. U keerde na de behandeling echter niet alleen terug naar de Gazastrook, zoals hierboven reeds aangehaald, u koos er voor zichzelf verder in de kijker van Hamas te blijven werken door uw Fatah sympathieën tentoon te stellen aan uw huis (CGVS 2 p. 8) en zich zelfs te verzetten tegen een Hamas lid in 2017, hetgeen eerder werd besproken. Dit eigenaardige gedrag maakt uw verklaring ontoereikend en haalt het geloof in de motieven van uw verzoek om internationale bescherming verder onderuit.

Tenslotte haalt u dat u in de Gazastrook niet meer mocht werken omdat u in het verleden voor de Palestijnse Autoriteiten had gewerkt (CGVS 1 p. 13). Het verbod om te werken in uw hoofde hangt vast met uw vroegere positie als overheidsambtenaar die tot een jaar na zijn vertrek uit de Gazastrook uitbetaald werd zonder daar tegenprestaties voor te mogen leveren en met uw huidige positie als gepensioneerd (CGVS 1 p. 7). Het ontvangen van een loon of een pensioen zonder er tegenprestaties voor te mogen leveren kan niet gezien worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre

Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza,

Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U bent immers een volwassen man die er in slaagde in het levensonderhoud van uzelf, uw vrouw en drie kinderen te voorzien en voorts over voldoende middelen te beschikken om tot tweemaal toe een wagen op afbetaling te kopen (CGVS 1 p. 4 & 15; CGVS 2 p. 4). Voorts had u de mogelijkheid om een bruidsschat van 7.000 Jordaanse Dinar bij mekaar te sparen (CGVS 1 p. 6), kon u in 2013 naar Egypte reizen voor een medische behandeling en kon u uw reis naar Europa ter waarde van 7 à 8.000 dollar (CGVS 1 p. 18) financieren. Overigens ontving u vanaf 2007 tot een jaar na uw vertrek in juni 2019 nog een pensioen van 1.000 Sjekel voor uw bewezen diensten bij de Palestijnse Autoriteiten (CGVS 1 p. 7). U blijkt ook over voldoende middelen te beschikken om in uw vrije tijd te gaan zwemmen in één van de resorts in Gaza-Stad (CGVS 1 p. 9). Voorts verklaart u dat het huis waarin u woonde in Khan Younis, bestaat uit drie verdiepingen met telkens twee appartementen, en dat dit gebouw eigendom van uw familie is (CGVS 1 p. 5). Uw drie broers gaan werken en voorzien in het levensonderhoud van de familie. Tenslotte geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS 1 p. 4).

Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen,

organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1 p. 10 & 11) is er dan ook geen reden voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken

als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen

onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Uw paspoort met visum voor Mauritanië, uw UNRWA kaart en de geboorteakten van uw kinderen hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst.

De twee medische attesten uit Gaza en België, de röntgenfoto's en de drie psychologisch attesten, hebben betrekking op uw gezondheidstoestand. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De foto van uw belager, de foto van uw verwondingen, de oproepingsbrieven van Hamas, de militaire ziekteverzekeringskaart en de brief ter bevestiging van uw lidmaatschap werden reeds hierboven besproken. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Tenslotte legt u drie foto's en een videofragment neer van uw reis naar België, alsook een inburgeringsattest en tewerkstellingsattest uit België. Deze documenten hebben geen bewijskracht om uw vrees voor Hamas te kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikel 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 12.1, a van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004.

2.1.1. Vooreerst citeert de verzoekende partij de door haar aangehaalde wettelijke bepalingen. Vervolgens geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde bepalingen waarin ze ook citeert uit de UNHCR Statement on article 1D of the 1951 Convention' van mei 2009. Volgens de verzoekende partij faalt de bestreden beslissing in rechte door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoekende partij naar het UNRWA-kamp, geen gegronde reden zou vormen waarom het onmogelijk is voor de verzoekende partij om terug te keren naar Gaza. Het criterium of de Palestijnse Overheid het eventueel mogelijk zou kunnen maken voor verzoekende partij om terug te keren naar het UNRWA-kamp determineert immers niet alles. De nota stelt zeer duidelijk dat Palestijnse vluchtelingen die niet willen terugkeren naar het UNRWA-kamp, erkend moeten worden als vluchteling. In de bestreden beslissing wordt er ten onrechte gedaan of er ter zake maar één criterium geldt, nl. de vraag of het mogelijk zou zijn terug te keren naar Gaza. Deze nota volgens de verzoekende partij ook belangrijk omdat er in benadrukt wordt dat het onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de asielaanvrager naar het UNRWA-kamp, een onderzoek vormt dat volledig los staat van het onderzoek of de asielaanvrager onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. De vraag of verzoekende partij, als zij dat zou willen (*quod non*), kan terugkeren is dus irrelevant om uit te maken of de verzoekende partij tout court wel valt onder de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenconventie.

De verzoekende partij stelt ook dat: *"De foto van het mishandelde gezicht van verzoekende partij werd genomen nadat zij mishandeld was geweest door leden van Hamas in 2015 en niet bij haar arrestatie in 2017. Daar heeft zij geen bewijzen van en werd zij - zoals zij ook verklaarde tijdens het gehoor – een lange tijd vastgehouden totdat alle zichtbare verwondingen verdwenen waren.*

De foto van het mishandelde gezicht van verzoekende partij werd genomen nadat zij mishandeld was geweest door leden van Hamas in 2015 en niet bij haar arrestatie in 2017. Daar heeft zij geen bewijzen van en werd zij - zoals zij ook verklaarde tijdens het gehoor – een lange tijd vastgehouden totdat alle zichtbare verwondingen verdwenen waren."

De verzoekende partij vervolgt dat zij in 2013 de grens kon oversteken omdat zij medische attesten had, in 2017 was dat niet het geval. Zij was toen naar Egypte vertrokken om medische redenen en de behandeling van zijn been. Verzoekende partij keerde in 2013 terug naar Gaza, omdat zij nooit de bedoeling had om haar regio definitief te verlaten. Zij stelt dat ze er alles aangedaan heeft om er te blijven. Doordat de problemen in 2017 geëscaleerd zijn, kon zij niet anders meer dan te vluchten. Voorts meent de verzoekende partij dat zij wel aangetoond heeft persoonlijke problemen te hebben gehad in de Gazastrook. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een en ander door mekaar haalt. Zij argumenteert dat: *"In 2012, waar 200 mensen aanwezig waren, was de manifestatie in Khan Younis, de verblijfplaats van verzoekende partij, (stuk 6) De manifestatie waar 700.000 mensen aanwezig waren, vond plaats in 2015 in de Gazastrook! De manifestatie in 2015 was op een veel grotere schaal*

en er waren veel meer mensen aanwezig, (stuk 7)."

In een volgend onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat de socio-economische en humanitaire situatie in de Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Ook al is het geen vereiste onder artikel 1D Vluchtelingenverdrag, gekaderd binnen het humanitair recht en de fundamentele mensenrechten, kan bovendien aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag. Volgens een recent rapport van NANSSEN van maart 2019 is de humanitaire situatie in Gaza - die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door de Israëlische staat - aanzienlijk verslechterd sinds de militaire operatie Protective Edge, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De verzoekende partij betoogt dat het rapport besluit dat de fundamentele rechten aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen worden, waardoor het onmogelijk wordt om er een menswaardig leven te leiden. De verzoekende partij betoogt dat ook de algemene veiligheidssituatie erop achteruit gegaan is en het geweld aan het escaleren is. Dit wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Harnas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan 'We want to live.' die recent plaatsvonden in Gaza. De verzoekende partij stelt dat NANSSEN concludeert dat iemand verplichten terug te keren naar Gaza waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. En dit omwille van:

- de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften (zoals hierboven beschreven) voor de volledige Gazaanse bevolking;
- het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendigd is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap;
- de internationale verplichtingen van Israël;
- de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn.

Verzoekende partij meent dan ook dat - gezien de humanitaire, socio-economische situatie in Gaza, het voor haar onmogelijk is om terug te keren en er een menswaardig leven te leiden. Een gedwongen terugsturing van verzoekende partij vormt dan ook een flagrante schending van artikel 3 EVRM.

In een laatste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat het op heden onmogelijk is om de Gazastrook op een veilige manier te bereiken. Op basis van rapporten en krantenartikelen die zij in haar verzoekschrift aanhaalt concludeert de verzoekende partij dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. De verwerende partij past voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toe. In toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1D Vluchtelingenverdrag dient niet aangetoond te worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Voorts verwijst de verzoekende partij naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten:

- boete elektriciteit
- boete telefonie
- foto's manifestatie in Khan Younis in 2012

- foto's manifestatie in de Ghaza Strook in 2015

2.1.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een attest opgesteld door UNRWA neer.

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 5 augustus 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de veiligheidssituatie in de Gazastrook op basis van het volgende rapport:

- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3.3. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander

bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.3.4.2. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar de verzoekende partij argumenteert dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst erop dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstandbescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is.

De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

2.3.4.3. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden. Zij verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende

inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus *"The UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"* en het *"Job Creation Programme"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Het attest dat de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt, ligt in het verlengde van hetgene hier uiteengezet. Het doet hier geen afbreuk aan.

2.3.4.4. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.4.5. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig

uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. In het voorgaande wordt niet betwist dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen. Dit wordt terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd, zoals de verzoekende partij suggereert, is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover de verwerende partij beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden

blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook de verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. De verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met de Hamas, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.4.6. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te

dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo’n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B’Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B’Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het

noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over

het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *"relatief hoog"*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat

systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

2.3.4.7. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium *“persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid”* in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *“U bent immers een volwassen man die er in slaagde in het levensonderhoud van uzelf, uw vrouw en drie kinderen te voorzien en voorts over voldoende middelen te beschikken om tot tweemaal toe een wagen op afbetaling te kopen (CGVS 1 p. 4 & 15; CGVS 2 p. 4). Voorts had u de mogelijkheid om een bruidsschat van 7.000 Jordaanse Dinar bij mekaar te sparen (CGVS 1 p. 6), kon u in 2013 naar Egypte reizen voor een medische behandeling en kon u uw reis naar Europa ter waarde van 7 à 8.000 dollar (CGVS 1 p. 18) financieren. Overigens ontving u vanaf 2007 tot een jaar na uw vertrek in juni 2019 nog een pensioen van 1.000 Sjekel voor uw bewezen diensten bij de Palestijnse Autoriteiten (CGVS 1 p. 7). U blijkt ook over voldoende middelen te beschikken om in uw vrije tijd te gaan zwemmen in één van de resorts in Gaza-Stad (CGVS 1 p. 9). Voorts verklaart u dat het huis waarin u woonde in Khan Younis, bestaat uit drie verdiepingen met telkens twee appartementen, en dat dit gebouw eigendom van uw familie is (CGVS 1 p. 5). Uw drie broers gaan werken en voorzien in het levensonderhoud van de familie. Tenslotte geeft u aan dat u een goed contact hebt met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS 1 p. 4).*

Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza preciaire levensomstandigheden zou kennen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.”

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. De verzoekende partij laat evenwel geheel na om op concrete wijze aan te tonen dat haar financiële situatie en deze van haar familie ondertussen dermate is gewijzigd dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden en beperkt zij zich tot een louter algemene bewering waarbij geenszins wordt gepreciseerd wat dan juist is veranderd in deze financiële situatie, laat staan dat zij daarvan enig begin van bewijs van voorlegt. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij verklaart dat zij niet kan terugkeren naar de Gazastrook omdat zij problemen heeft met de Hamas. De verzoekende partij stelt dat zij van 2005 tot de machtsovername van Hamas in 2007, tewerkgesteld was als ambtenaar bij de militaire grensovergang van Rafah. Door de machtsovername van Hamas in de Gazastrook verloor zij haar job, maar tot juni 2019 heeft de verzoekende partij een pensioen ontvangen. De verzoekende partij verklaart dat zij in augustus 2008 een eerste keer door de Hamas voor ondervraging opgeroepen werd. De verzoekende partij verklaart dat zij van samenwerking met de autoriteiten in Ramallah beschuldigd werd omdat zij werkte als ambtenaar voor de Palestijnse Autoriteiten en lid is van Fatah. De verzoekende partij verklaart dat ze in maart 2009 en juni 2010 opnieuw opgeroepen en ondervraagd werd. De verzoekende partij verklaart dat zij op 1 januari 2012 tijdens een manifestatie om de verjaardag van de Fatah partij te vieren, aan haar been gewond geraakt werd ten gevolge van een verdwaalde kogel die door Hamas op de manifestatie werd afgeschoten. De verzoekende partij verklaart dat zij in november 2017 opnieuw in aanraking kwam met een politieagent van Hamas. De verzoekende partij verklaart dat zij weigerde om mee gaan naar hun kantoor omdat ze twijfelde aan zijn affiliatie met Hamas en omdat ze onderweg was om medicatie te kopen voor haar zoon. Ze verklaart dat ze vroeg naar een oproepingsbrief maar dat het eindigde in een schermutseling waarbij ze de agent hebt aangevallen met een schroevendraaier. Nadat de agent op de grond viel, vluchtte de verzoekende partij weg en dook ze onder bij een vriend. Ten gevolge van deze gebeurtenis voerde de politie een huiszoeking uit bij haar thuis. Twee à drie dagen nadien, en na ontvangst van een oproepingsbrief, heeft de verzoekende partij zich samen met het hoofd van haar wijk op 13 november 2017 gaan aanbieden op het politiekantoor alwaar ze 15 dagen werd vastgehouden. De verzoekende partij haalt aan dat zij op 28 november 2017 werd vrijgelaten. Tijdens de periode van haar vasthouding werd ze gefolterd. In de daaropvolgende maanden werd ze nog lastiggevalen door Hamas aan de hand van verkeersboetes, een elektriciteitsboete en een waterboete. De verzoekende partij stelt dat ze vanaf haar vrijlating het land probeerde te verlaten maar werd daarin belemmerd omdat Hamas haar naam telkens weer van de lijst bij de grensovergang schrapt. Op 6 juni 2018 slaagde de verzoekende partij er uiteindelijk wel in om de grens in Rafah over te steken omdat de Palestijnse Autoriteiten op dat moment de controle over de grensovergang opnieuw in handen hadden. Op 17 maart 2019 werd ze wederom opgeroepen voor een ondervraging in het kader van een onderzoek naar een betoging tegen Hamas.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort met een visum voor Mauritanië, kopie van een medisch attest uit België met bijhorende röntgenfoto's, drie psychologische attesten, een originele oproepingsbrief, een kopie van een oproepingsbrief, een kopie van een medisch attest uit Gaza, kopieën van de geboorteakten van haar kinderen, een brief ter staving van haar lidmaatschap bij Fatah, een kopie van haar UNRWA kaart, een kopie van haar militaire ziekteverzekeringskaart, een tewerkstellingsattest en een inburgeringsattest uit België, drie foto's en een videofragment van haar in een woestijn te Mali, twee foto's van een medewerker van Hamas en een foto van de verwondingen die opliep tijdens haar arrestatie van 2017. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij nog de volgende documenten toe: boete elektriciteit, boete telefonie, foto's manifestatie in Khan Younis in 2012 en foto's manifestatie in de Ghaza Strook in 2015.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."*

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerm minst afgeleid worden dat u door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen. U legt attesten neer die bevestigen dat u door een psychologe opgevolgd wordt in het kader van een traumatische gebeurtenis die u zou hebben meegemaakt in uw land van herkomst. Voorts legt u een attest neer dat uw fysieke littekens beschrijft en dat de vraag of de aanwezigheid van de symptomen zich vertalen in psychisch lijden positief beantwoordt. Geen van deze attesten bevat een diagnose of enige andere aanwijzing dat u niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze uw asielmotieven te kunnen uiteenzetten. Te meer daar u of uw advocaat noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u voor uw deelname aan de behandeling van uw verzoek over bepaalde noden zou beschikken.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud stuurde uw advocate een brief waarin ze stelde dat de aanwezigheid van twee advocaten tijdens uw onderhoud en de daaropvolgende discussie u zeer verwarde. Doordat het persoonlijk onderhoud niet in optimale omstandigheden kon plaats vinden heeft u twijfels over de antwoorden die u kon geven doorheen het onderhoud. Bij haar brief voegde uw advocaat een psychologisch attest. Dit psychologisch attest stelt dat u zeer gestresseerd bent omwille van de beleefde gebeurtenissen in Gaza en de ondergane fysieke gevolgen. Uw psychologe stelt verder dat u een kwetsbare mentale staat vertoont met slaapmoeilijkheden, nachtmerries, wakker schrikken en opdringerige gedachten. Omwille van de verwarrende omstandigheden tijdens uw persoonlijk onderhoud kon u uw psychische moeilijkheden niet onder controle houden en passend antwoorden op de vragen. Personen met post-traumatische stress kunnen in stresssituaties verwarring of geheugenmoeilijkheden ervaren besluit uw psychologe. Het CGVS erkent dat de discussie die plaats vond over de advocaat die u tijdens uw tweede onderhoud zou bijstaan voor een korte onderbreking van het onderhoud en mogelijks voor een ongemakkelijke situatie zorgde (CGVS 2 p.6). Na de discussie werd een pauze genomen en werd uw persoonlijk onderhoud hervat (CGVS 2 p.6-7). Hoewel u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd aan te geven wanneer u het moeilijk heeft gaf u op geen enkel moment aan dat u zich verward voelde (CGVS 2 p.3). Evenmin gaf uw advocaat aan het einde van het onderhoud aan dat u negatieve gevolgen zou ondervonden hebben aan de eerdere discussie. Integendeel uw advocaat verklaarde toen expliciet dat alles goed verlopen was (CGVS 2 p.12). Uit het verloop van het interview kan evenmin begrepen worden dat u uw psychologische staat en in het bijzonder de discussie over uw advocaat uw vermogen om adequate verklaringen zou hebben aangetast. Wat betreft het psychologisch attest moet er vooreerst op gewezen worden dat de vermelde klachten, de opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud en de gebeurtenissen die u zou meegemaakt hebben in uw land van oorsprong geheel terug te leiden zijn tot uw verklaringen en dat een psycholoog wat dit betreft niet aan waarheidsvinding doet. Hoewel uit het attest niet duidelijk blijkt of uw psycholoog u wilt diagnosticeren met PTSD kan er ten overvloede aan toegevoegd worden dat een dergelijke medische diagnose enkel door een arts gesteld kan worden en dat een psycholoog met andere woorden deze bevoegdheid mist." Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het paspoort met visum voor Mauritanië, haar UNRWA-kaart en de geboorteakte van de kinderen hebben betrekking op identiteitsgegevens en haar herkomst, deze gegevens worden *in casu* niet betwist. Het inburgeringsattest, haar tewerkstellingsattest hebben betrekking op haar inburgering in België en staan los van haar vluchtrelaas. De drie foto's en het videofragment hebben betrekking op haar reisweg. Ook dit wordt niet betwist, maar staat los van haar eigenlijk vluchtrelaas.

De brief ter staving van haar lidmaatschap bij Fatah en de kopie van haar militaire ziekteverzekeringskaart staven haar profiel als ambtenaar bij de Palestijns autoriteiten en haar lidmaatschap bij de Fatah partij, deze elementen tonen op zich niet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten aan. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar profiel(en) dreigt te worden gevisieerd bij een terugkeer naar de Gazastrook. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij worden blootgesteld aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen of dwingen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De verzoekende partij brengt medische attesten en röntgenfoto's. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij getroffen werd door een kogel, doch uit de bijgebrachte attesten blijkt niet in welke omstandigheden de verzoekende partij deze verwonding opgelopen heeft.

De verzoekende partij brengt ook een originele oproepingsbrief en een kopie van een oproepingsbrief bij. Eén oproepingsbrief dateert van 5 mei 2015, terwijl de andere oproepingsbrief dateert van 30 november 2019. Met betrekking tot de tweede oproepingsbrief wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Ten slotte is het opmerkelijk dat u met de neerlegging van uw oproepingsbrief van 2019 wilt aantonen dat u nog steeds gevisieerd wordt door Hamas (CGVS 2 p. 11) en u nog steeds moet verschijnen voor een jaarlijkse ondervraging op basis van vooraf klaargemaakte lijsten met Fatah leden (CGVS 2 p. 11), maar verder te kennen geeft dat zij op de hoogte waren van uw vertrek uit de Gazastrook (CGVS 1 p. 16; CGVS 2 p. 11). Dat Hamas haar administratie m.b.t. reeds klaargemaakte lijsten van mensen die ze oproepen (CGVS 2 p. 11) niet op orde zou hebben is niet aannemelijk, gezien men u in het verleden telkens wist te schrappen van de vertreklijst (CGVS 1 p. 15) en zij dus goed op de hoogte waren van uw activiteiten.”* De andere oproepingsbrief is op zich onvoldoende om het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten vast te stellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van de betogingen die de door de verzoekende partij bijgebracht worden.

De foto's tonen aan dat de verzoekende partij verwondingen aan het gezicht opgelopen heeft, maar geenszins in welke omstandigheden dit gebeurd is.

Wat betreft de boetes die aan het verzoekschrift werden toegevoegd, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

De verzoekende partij heeft zich ingespannen om verscheidene documenten voor te leggen, maar gelet op de summiere inhoud van de voorgelegde stukken, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven.

Wat haar vluchtrelaas betreft stelt de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de Hamas omdat:

- de verzoekende partij geen gelijklopende verklaringen heeft afgelegd omtrent de opgelopen verwondingen tijdens haar arrestatie en opsluiting in november 2017. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud maakt de verzoekende partij slechts gewag van blauwe plekken onder haar voeten ten gevolge van de opsluiting in november 2017 (gehoorverslag 28 oktober 2019, p. 15). Daarenboven heeft de verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaart dat ze geen bewijzen kan voorleggen omdat Hamas haar pas liet beschikken van zodra haar verwondingen genezen waren (gehoorverslag 28 oktober 2019, p. 15). Daarentegen brengt ze bij haar tweede persoonlijk onderhoud een foto van verwondingen aan haar oog en neus (gehoorverslag 4 december 2019, p.3, 4 en 10), terwijl hiervan voorheen geen sprake was. Voorts wordt terecht gemotiveerd dat: *“Uit screenshots van het Facebookprofiel van uw neef [W.] blijkt echter dat de foto reeds op Facebook circuleerde op 20 juni 2015, tweeënhalve jaar voor arrestatie die u ermee wilt aantonen (CGVS 2 p. 11 – 12). Dat u niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van die foto op het profiel van uw vriend is weinig overtuigend daar u er zelf een reactie bijplaatste in die periode (CGVS 2 p. 11 – 12). Dat u uw verklaringen tracht te verschonen omdat u data niet goed kan onthouden is evenmin overtuigend (CGVS 2 p. 12), gelet op het belang dat u aan deze foto hechtte. Dat u met valse verklaringen en documenten uw relaas trachtte te staven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van alle andere door u ingediende documenten ter staving van uw vermeende vrees en brengt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het gedrang. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn*

asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht.”

- het inderdaad merkwaardig is dat de verzoekende partij de orders van de agent zou geweigerd hebben en hem om een oproepingsbrief gevraagd zou hebben omdat ze twijfelde aan zijn ware toedracht (gehoorverslag 28 oktober 2019, p. 13; gehoorverslag 4 december 2019, p. 9) daar de verzoekende partij eerder verklaarde dat de oproepingsbrief slechts een laatste stap is die Hamas neemt om je tot bij hen te krijgen (gehoorverslag 28 oktober 2019, p. 14; gehoorverslag 4 december 2019, p. 10). Daarenboven tracht te verzoekende partij haar specifiek geval van verzet te verschonen door te stellen dat haar prioriteit bij haar zieke zoon lag, doch de verzoekende partij was slechts onderweg om hoestsiroop in de apotheek te halen (gehoorverslag 4 december 2019, p. 9-10). In dit verband wordt terecht gesteld dat: *“De aankoop van hoestsiroop wijst allerm minst op een medische noodzaak die kan verantwoorden waarom u het fysiek tegen een agent van Hamas opneemt terwijl u beseft dat de mensen die Hamas tegenwerken verdwijnen (CGVS 1 p. 6). Dat u zich dan ook nog met geweld zou verzetten, gelet op wat u in de jaren voordien meemaakte met Hamas, hun meedogenloze reputatie en hun netwerk, komt niet geloofwaardig over en doet twijfels rijzen over de ware toedracht van uw vlucht uit de Gazastrook.”*
- het gegeven dat de Hamas doelbewust verkeersboetes, een elektriciteitsboete en een waterboete zou gegeven hebben in navolging van haar aanhouding van 2017 is evenmin aannemelijk. Ten eerste omdat *“U kan deze verklaring echter niet staven aan de hand van documenten omdat uw naam niet op de boetes stond daar u nog niet de eigenaar van uw voertuig was gezien u die nog moest afbetalen (CGVS 1 p. 14 – 15). Deze verklaring is echter niet aannemelijk; temeer omdat u expliciet gevraagd werd deze boetes op te sturen naar het CGVS (CGVS 1 p. 14) maar u naliet dit te doen.”* Ten tweede omdat de verzoekende partij geen gewag maakt van deze gebeurtenissen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, hoewel haar expliciet gevraagd werd of ze na haar vasthouding nog problemen ondervonden heeft met de Hamas (gehoorverslag 4 december 2019, p. 11).
- de verzoekende partij reeds in 2013 zonder problemen de grens met Egypte, die op dat moment onder de controle van Hamas stond, kon oversteken met behulp van een medisch attest en het betalen van ‘Tansiq’ (gehoorverslag 4 december 2019, p. 5, 7) maar dit in 2017 niet opnieuw zou kunnen. Er wordt terecht gemotiveerd dat: *“De verklaring dat Hamas in 2013 wist dat u na uw behandeling zou terugkomen omdat er geen mogelijkheid was voor Palestijnen om Egypte te verlaten is gezien onderstaande informatie weinig aannemelijk (CGVS 2 p. 5, 7). Evenzo kan men van u verwachten dat na alles wat u meemaakte met Hamas in de jaren voordien, u van de gelegenheid zou gebruik maken uzelf in veiligheid te brengen. Uw verklaring dat u op het moment dat u zich in Egypte bevond niet op de hoogte was van de verschillende reisroutes en u dus geen andere keuze had dan terug te keren naar Gaza (CGVS 2 p. 5, 7, 8) is niet geloofwaardig daar uit informatie blijkt dat het aantal Palestijnen dat vanuit Egypte richting Europa trokken sinds 2012 exponentieel gestegen is. Voorts behoorde de zeeroute op het moment van uw aanwezigheid in Egypte, bij de belangrijkste routes richting Italië. Deze vaststellingen brengen de algehele geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.”*
- haar verklaringen in het kader van haar arrestaties in augustus 2008, maart 2009, juni 2010 en april 2012 door een aantal ongerijmdheden ondermijnd worden: *“U verklaart telkens gevorderd te zijn geweest voor een jaarlijkse ondervraging op basis van uw lidmaatschap bij Fatah en voormalige tewerkstelling bij de Palestijnse Autoriteiten (CGVS 1 p. 14 & 17-18; CGVS 2 p. 8 – 9). U legt daartoe documenten neer die zowel uw lidmaatschap als uw tewerkstelling staven. U verklaart dat deze ondervragingen als doel hadden informatie te verzamelen over de autoriteiten in Ramallah (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 8-9). Overigens verklaart u dat alle Fatah leden hetzelfde lot beschoren waren, in het bijzonder de mensen die werkten voor de autoriteiten (CGVS 1 p. 17; CGVS 2 p. 8-9) omdat Hamas hen allemaal zag als verraders en hen verdacht van samen te werken met de Palestijnse Autoriteiten en Israël (CGVS 1 p. 16). Voorgaande verklaring komt echter weinig geloofwaardig over gelet op de meer dan 5.000 Fatah leden (CGVS 2 p. 4) die woonachtig zijn in uw thuisstad, Khan Younis. In dit kader is het overigens opmerkelijk dat u enerzijds zegt dat uw familieleden voornamelijk bij Fatah zijn en anderzijds verklaart dat er nooit een ander familielid werd gearresteerd (CGVS 1 p. 7–8). Wat later verklaart u echter dat er toch familieleden werden gearresteerd (CGVS 1 p. 14). Gevraagd of u dit kan bewijzen aan de hand van arrestatiebevelen of dagvaardingen, beweert u dit om veiligheidsredenen niet te kunnen voorleggen. Het zou volgens u immers gevaarlijk zijn om dit op te sturen (CGVS 1 p. 14). Zelf kan u echter twee oproepingsbrieven neerleggen i.v.m. uw oproeping in 2017, dewelke u zelf uit Gaza meenam (CGVS 1 p. 14), en één van 2019 die u via digitale foto werd toegestuurd (CGVS 1 p. 14). Het is allerm minst aannemelijk dat wanneer u gevraagd wordt uw these dat ook uw familieleden omwille van hun lidmaatschap lastiggevalen werden door Hamas, u onmiddellijk aan komt zetten met een excuus dat door uw eigen gedrag volledig ontkracht wordt. Daarnaast kan er verwacht worden dat indien u effectief beschuldigd werd van spionage of samenwerking met Israël, dat Hamas u, gezien haar reputatie, haar omvang, haar netwerk en haar werkwijze, niet zomaar liet beschikken bij de*

ondervragingen. U bevestigt deze stelling overigens zelf in uw eerdere verklaringen rond de acties van Hamas ten aanzien van verraders of deserteurs (CGVS 1 p. 6). Gelet op de tegenstrijdigheden en het gebrek aan plausibiliteit in bovengenoemde verklaringen zijn bovenstaande verklaringen voor het CGVS niet aannemelijk.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze door leden van de Hamas in 2015 mishandeld werd, en niet bij haar arrestatie in 2017. De verzoekende partij herhaalt dat ze geen bewijzen heeft van haar arrestatie in 2017 en dat de verwerende partij haar op dit punt verkeerd begrepen heeft. Dit betoog van de verzoekende partij vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. In haar verzoekschrift laat de verzoekende partij ook na om aan de hand van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te geven waar dit voorgehouden misverstand precies plaatsgevonden heeft. Het hoeft geen betoog dat het louter afleggen van een a posteriori verklaring, die gene grondslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij in 2013 teruggekeerd is naar Gaza omdat zij toen niet de bedoeling had om uit Gaza weg te vluchten. Ze heeft pas beslist om Gaza te verlaten toen de problemen in 2017 geëscaleerd zijn. In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet waarom er geen geloof gehecht wordt aan de voorgehouden problemen en arrestatie in 2017. Deze pertinente en draagkrachtige motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Daarenboven doet de verzoekende partij met dit betoog afbreuk aan de verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud, waar ze voorhoudt reeds voor 2013 ernstige problemen met de Hamas gekend te hebben. In dit verband wordt terecht gesteld in de bestreden beslissing dat: *“Evenzo kan men van u verwachten dat na alles wat u meemaakte met Hamas in de jaren voordien, u van de gelegenheid zou gebruik maken uzelf in veiligheid te brengen. Uw verklaring dat u op het moment dat u zich in Egypte bevond niet op de hoogte was van de verschillende reisroutes en u dus geen andere keuze had dan terug te keren naar Gaza (CGVS 2 p. 5, 7, 8) is niet geloofwaardig daar uit informatie blijkt dat het aantal Palestijnen dat vanuit Egypte richting Europa trokken sinds 2012 exponentieel gestegen is.”*

Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij een en ander door elkaar haalt met betrekking tot de manifestaties in 2012 en 2015. Ze herhaalt dat in 2012 slechts 200 personen in haar verblijfplaats aanwezig waren en in 2015 vond de manifestatie plaats in de Gazastrook. Daar waren er 700.000 mensen aanwezig. Vooreerst wijst de Raad erop dat dit gegeven, indien de aanwezigheid op de marsen voor Fatah voor leden een zodanige verplichting was dat alhoewel de verzoekende partij wist dat Hamas iets ging doen, waar ze niet aan kon ontsnappen valt het niet te begrijpen waarom er in 2012 amper 200 van de 5000 leden aanwezig waren. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Voorts is het feit dat u, gelet op de ondervragingen die u in de jaren voordien reeds moest ondergaan met Hamas, koos actief te blijven deelnemen aan een manifestatie waarvan u wist dat Hamas ze op gewelddadige manier probeerde tegen te houden (CGVS 2 p. 6). In dit kader is het overigens opmerkelijk dat u ondanks het gewelddadig optreden van Hamas, toch nog aanwezig bleef (CGVS 2 p.6). Verder verklaart u in 2013 naar Egypte te zijn gereisd (CGVS 2 p. 4-5) voor een medische behandeling n.a.v. de kogel die tot op vandaag in uw been zit, hetgeen u aantoont met bovenstaande medische documenten. U keerde na de behandeling echter niet alleen terug naar de Gazastrook, zoals hierboven reeds aangehaald, u koos er voor zichzelf verder in de kijker van Hamas te blijven werken door uw Fatah sympathieën tentoon te stellen aan uw huis (CGVS 2 p. 8) en zich zelfs te verzetten tegen een Hamas lid in 2017, hetgeen eerder werd besproken. Dit eigenaardige gedrag maakt uw verklaring ontoereikend en haalt het geloof in de motieven van uw verzoek om internationale bescherming verder onderuit.”* In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij enerzijds verklaart dat zij de schotwonde aan haar voet opgelopen heeft tijdens de manifestatie van 2012, maar anderzijds in haar verzoekschrift aangeeft dat zij na haar medische behandeling in 2013 in Egypte naar Gaza teruggekeerd is omdat het niet haar bedoeling was om de regio definitief te verlaten. Hiermee

geeft de verzoekende partij aan dat zij zich toen niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die haar heeft gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Tot slot beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van delen van haar vluchtrelaas, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, wat *in casu* geen dienstig verweer is.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.3.4.8. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. De Raad benadrukt voorts dat de verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag. De Raad wijst er tot slot op dat de Vreemdelingenwet geen artikel 55/6 bevat zodat dit onderdeel van het middel ook juridische grondslag mist.

2.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS